

РОЗДІЛ 1

ДИТЯЧИЙ ЛІКАР

Дитячого Лікаря розбудили яскраве сонце й дитячий сміх.

Дитячий Лікар міг цілими днями слухати цей сміх. Для нього це були найприємніші у світі звуки.

Дітлахи гралась у дворі та сміялись.

Час від часу знизу здіймався сріблястий струмінь води. Можна було подумати, що посеред двору лежить великий кит. Звісна річ, Дитячий Лікар розумів, що цього не може бути. Він знав, що це двірник дядько Антон поливає клумби.

Дитячий Лікар почувався втомленим.

Останнім часом у нього було дуже багато роботи. А ночами він писав книгу. Книга називалась так: «Роль справедливої бійки в нормальному розвитку хлопчика».

Удень Дитячий Лікар працював у дитячій поліклініці, а після роботи збирав матеріал для своєї книги. Він ходив по дворах і скверах, заходив у темні під'їзди й навіть зазірав під сходи.

«Як добре, що сьогодні мені не треба йти в поліклініку! — подумав Дитячий Лікар. — Вдасться нині відпочити, а там, може, й закінчу сьомий розділ книги. У мене сьогодні всього два виклики. Правда, один випадок дуже складний: сумна дівчинка Тома...»

Цієї миті пролунав гучний дзвінок.

Дитячий Лікар пішов у передпокій і відчинив двері.
За дверима стояла мама.

Звісно, це була не мама Дитячого Лікаря. Це була мама якогось хлопчика або дівчинки. Але те, що там стояла мама, не викликало жодного сумніву. Це було добре видно з її великих нещасних очей.

Дитячий Лікар тихенько зітхнув і запросив цю чиюсь маму в кабінет.

Звісно, це була дуже гарна мама. Дитячий Лікар зрозумів це першої ж миті.

Така мама напевно вмiла бути суворою.

Але, з іншого боку, така мама напевно дозволяла своїй дитині лазити по деревах і бігати босоніж по калюжах.

«Цікаво, як вона ставиться до бійок? — подумав Дитячий Лікар. — Її думка могла б прислужитися для моєї книги “Роль справедливої бійки в нормальному розвитку хлопчика”...»

— Розумієте, Лікарю... — хвилюючись, почала мама. Її очі були зовсім темні й нещасні. Хоч, мабуть, її очі вмiли також яскраво сяяти. — Бачите... мені вас дуже рекомендували... У мене є син, Петрик... Йому дев'ять років. І він недужий. Він... розумієте... він... боягуз...

Прозорі сльози одна за одною покотилися з маминих очей. Можна було подумати, що вздовж щік у неї висять два разочки блискучого намиста. Видно було, що їй дуже-дуже тяжко.

Дитячий Лікар зніяковів і почав дивитись убік.

— От, скажімо, рано-вранці... — продовжувала мама. — Розумієте, як тільки прокинеться... або, наприклад, як тільки прийде зі школи... а ввечері...

— Так, так, — підтакнув Дитячий Лікар. — Хвилиночку, хвилиночку... А скажіть-но мені, люба... Він до школи сам ходить?

— Ні, я проводжаю й зустрічаю.

— А в кіно?

— Уже півтора року не був.

— А собак боїться?

— Навіть котів... — прошепотіла
мама й схлипнула.

— Ясно, ясно! — сказав Дитячий
Лікар. — Ну, нічого. Сучасна медици-
на... Приходьте до мене завтра в полі-
клініку. Я вас запишу на дванадцятю
годину. Вам зручно на цей час?

— У поліклініку? — розгубилася мама. — Знаєте, він не піде. Нізащо на світі. Я ж не можу вести його силоміць? Чи як ви вважаєте?.. Я думала... ви до нас додому... Ми тут неподалік живемо. Можна на сто другому автобусі...

— Ну, гаразд... — зітхнув Дитячий Лікар і засмучено зиркнув на свій письмовий стіл. — Мені все одно треба зараз їхати на Лермонтовський проспект до сумної дівчинки Томи...

І Дитячий Лікар заходився складати ліки у свою невеличку валізку. Валізка була «середнього віку», не нова, але й не стара, жовтого кольору, із блискучими замочками.

— Хвилиночку, хвилиночку, щоб не забути... Порошок сміху для сумної дівчинки Томи. Дуже сильний засіб... Якщо вже й він не допоможе... Так... Пляшка антибазікіну. Так, так. Перед уживанням збовтати... Це для одного базікала... А для вашого Петрика...

— Вибачте, Лікарю... — знову збентежилась мама. — Ви й так дуже люб'язні... Але... Петрик не приймає жодних ліків. Боїться. Він не п'є навіть газованої води, бо вона шипить... А суп я йому наливаю в мілку тарілку. Він боїться їсти із глибокої тарілки.

